

I

VA COMENÇAR EL DISCURS AMB UN SOMRIURE. Les minúscules gotes de sang als punys de la camisa certificaven que, finalment, ell seria el candidat.

Amb cura, mentre es dirigia a l'auditori va estirar diverses vegades les mànigues de l'americana per tapar-les.

—I abans d'acabar, m'agradaria dedicar unes paraules al nostre company i amic Josep Montoliu. Sense ell no seríem aquí, a les portes del seu somni: recuperar l'alcaldia per al partit! Ell ha treballat durant molts anys, per aconseguir-ho. Molts anys. I ell... —va aconseguir que se li trenqués la veu—. Ell ha estat gairebé un pare a mi. Ara, el nostre deure és fer realitat el seu somni. Visca Lleida!

El Marcel Ortí va deixar que l'ovació estreta retronés dins la sala d'actes de la seu local de la Unió Patriòtica i Progressista, mentre mirava amb un somriure de victòria el centenar llarg de militants del partit que assistien a l'acte d'inici de la campanya de primàries. En primera fila, la cadira buida d'en Montoliu. El Vell Montoliu, com el coneixien al partit. Quin malpartit, el Vell. Un inútil sense sang ni esperit, incapaç de recuperar una Paeria que havia estat tradicionalment del partit, però ben connectat amb les forces vives de la ciutat, amic dels capitosts de la direcció de Barcelona, i un cul fàcil d'aconterar sobre la cadira de cap

de l'oposició. El paternalisme bavós del Vell el treia de polleguera. Però aquell tap no hi era, aquell vespre, en aquella sala. El Marcel Ortí va aixecar els braços en senyal de victòria i els aplaudiments van retronar amb força renovada. Va gaudir dels flaixos. Estava cansat, després d'haver passat la nit anterior sense dormir. I de tot el que havia viscut durant el darrer mes. Però el Marcel Ortí era un paio jove, fort, disciplinat, amb els músculs ben cuidats al gimnàs i el cervell ben concentrat en els seus objectius. Això sí: gens ambiciós. “L'ambició és per a aficionats”, li havia dit aquell home que el va anar a buscar al despatx un mes enrere. “L'ambició és l'ombra d'un somni; però la gent com nosaltres, Marcel, som aquest somni.” Allà, en el seu despatx del grup municipal, un vespre poc abans de les festes de Sant Miquel, havia començat tot.

EL SERGENT RULL VA ARRUFAR EL NAS. La nena tot just havia començat el curs, però el pis d'estudiants ja estava fet un desastre i ella semblava totalment cega davant d'aquell escampall de llibres, apunts, trastos i merda que s'acumulava arreu. La nena només tenia al cap les festes de Sant Miquel.

—Ni parlar-ne. Si te dono quartos no serà per a festes. Només perquè agafos algú que netegi aquest cau de porcs. Com podeu estudiar, amb tot aquest merder?

—Ostres pare! Ets un exagerat. El que passa és que aquesta setmana li tocava rentar a la Paula, però no hi és, que s'ha quedat a Vic perquè es veu que ha d'arreglar coses amb el nòvio. M'has portat també la bossa amb la roba d'esport?

En Rull va grunyir un sí. A sobre, fent piles! Va apartar una capsa de pizza del sofà per poder seure-hi, i la va posar sobre la tauleta, entre una botella de Baileys a mig acabar i quatre vasos mal escurats. Amb quins carallots havia estat la nena la nit anterior? Mentrestant, la Patrícia Rull entrava i sortia de la seva habitació, portant-hi els paquets que el seu pare li havia dut des de Balaguer. Després d'intentar lluitar durant una estona per no fer-ho, el sergent finalment es va resignar, va recollir amb un sospir la capsa de pizza i els gots, i ho va portar a la cuina.

S'havia agafat el dia lliure per fer de noi dels encàrrecs de la seva filla. No hi havia gaire feina, aquells dies, a la unitat d'in-

vestigació de la comissaria de Balaguer, i el seu equip era prou competent per fer la visita i omplir la paperassa que generés algun petit robatori en una granja.

—L'avorriment és el que queda dels pensaments quan n'eliminem l'ambició que els va generar —li havia dit en Cosqui la nit abans, al voltant d'un parell de copes de conyac en un bar del Passeig, després d'un altre dia rutinari a la comissaria—. Cal aprofitar-ho, perquè lliures de tota ambició és quan hi veiem clar.

El caporal Coscubiela sempre tenia citacions a punt per a cada situació, fins i tot les més rutinàries i mancades d'emoció. Era una enciclopèdia amb uniforme i sobrepès, i un vell amic que l'havia acompanyat durant molts anys en aquell ofici estrany de posar un ordre impossible al caos d'un món indomable. Tot el contrari que l'agent Núria Riu, l'altra membre de l'equip: una jove impulsiva tot just acabada de sortir del forn, amb una energia impacient que al Rull li feia somriure sota el bigoti amb un punt de nostàlgia.

Quan la Patrícia va enllestir l'operació d'endregar les bosses i els paquets, o el que ella considerava que era endregar, va preguntar al seu pare si volia fer un cafè abans de tornar. Una forma subtil, va pensar en Rull, de dir-li que ell ja havia complert i ja se'n podia anar. Potser per això, el va acceptar. Afegint-hi un rajolí d'aquell Baileys.

—El que m'agradaria és que et centressos més amb los estudis —li va dir incòmode. En Rull no era de discursos, però sabia que no es quedaria tranquil si no treia allò que tenia dins del pap. I aquell era el camí per arribar-hi—. T'estem pagant la universitat perquè tingos un futur, no perquè surtos de festa. Cal passar-ho bé, ja sas com penso, però cal tenir una ambició, un projecte, un pla a la vida.

—Pare, si m'han anat molt bé els primers cursos. Potser que em tingos més confiança, no?

—Si vols confiança, ha de ser recíproca.

—Què vols dir?

—Que tu també n'has de tenir amb jo, i dir-me les coses.

—Ja t'ho dic tot.

—I per què no em dius amb qui vas muntar ahir una festa?

La Patrícia va fer un gest ofès.

—Una festa?!

—Si la Paula no hi és, aquí només hi sou ara tu i la Blau.

Amb qui més vau estar?

—Pare! És increïble!

—Van passar la nit aquí, els vostres amics?

—Pare! De què soc sospitosa? Em cal un advocat per continuar l'interrogatori?

La Patrícia es va acabar d'un glop el cafè. Li va mantenir la mirada. En Rull la coneixia, aquella mirada. Massa semblant a la seva. Finalment, el sergent es va rendir.

—Si estàs amb algú, m'agradaria saber-ho.

Ella va abaixar el cap. El sergent va veure com la seva filla lluitava ara en silenci entre l'emprenyament i el petit bri de tendresa que naixia per la innocent preocupació del seu pare. Estava madurant, la nena. Això li va agradar. Dintre de tot, potser, les coses no anaven tan malament.

—Si mai tinc algo sèrio, us ho diré.

Allò del *sèrio* sobrava, i ho feia malbé tot. Però en Rull va haver de donar per bona aquella resposta.

Minuts després, mentre tornava per la C-12 cap a Balaguer, va pensar de nou en l'ambició. Havia dit a la filla que tingués ambició a la vida. Però, quina era la seva pròpia ambició, com a pare? Què volen els pares, si no és que aquella criatura que els cau als braços sigui algun dia un individu amb la seva pròpia vida, amb la seva pròpia llum, el seu camí...

Un camí cada cop més allunyat dels seus braços.

© del text: David Marín Rubio i Pau Juvillà Ballester, 2019

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2019

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: març de 2019

ISBN: 978-84-1303-076-0

DL: L 150-2019

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L

www.bobala.cat

‡ imprès a **lleida** †

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.